

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχοις εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^α.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^ο. — Ἀριθ. 46

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜῆ GIRON]
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 369.)

Ὁ γέρον Πέτρομαζευτῆς δὲν ἐβαστάχθη λοιπὸν παρὰ ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας, καὶ ἐπειτα, — μίαν κακὴν καὶ ψυχρὰν ἡμέραν — ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ μείνῃ.

Τώρα ἦτο ἡ σειρά τῆς Χρυσούλας νὰ νηυσυχήσῃ, νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ, ποῦ εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ πτῆμα; ... Νὰ τὸν ἀφίγῃ μόνον ἐκεῖ-ἐπάνω, εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον, ἔλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν καὶ μέγα μέρος τῆς νυκτός; Ἀδύνατον! Νὰ παραμελῇ κάτω τὴν ἐργασίαν, δια τὴν ὅποιαν τὴν ἐτρέφον, τὴν ἐστέγαζαν καὶ τὴν ἐπλήρωναν; Καὶ αὐτὸ δὲν τῆς ἐφαίνετο καλόν. Ὅχι, διότι δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ψήφισῃ, χάριν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς γέροντος, τὴν μουρμούραν τῶν κυρίων τῆς, — ἀλλὰ διότι ἡ συνέθεσις τῆς ἐξηγεῖρετο.

Ἐσκέφθη, ἐσκέφθη, — ὅπως ἄλλοτε καὶ ὁ κύριος Φραντζῆς, — καὶ ἐπὶ τέλους εὔρε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ἐγκατέλειπεν ὀριστικῶς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πτῆματος καὶ ἀπεχαιρέτισε τοὺς κυρίους τῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἦτο ἀφωσιωμένη τελείως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἠγάπα ὡς πατέρα τῆς, καὶ ὁ ὅποιος τώρα τὴν ἀπεκάλεε κόρην του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην λοιπὸν ἀνῆλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον, καὶ ἠγγρεύκει νυκθημερὸν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ τοῦ ἔκαμνεν ὅσας περιποιήσεις ἤμποροῦσεν, καὶ ὅσα γι α τ ρ ο σ ὀ φ ι α ἤξευρε, καὶ ὅσα ζεστά ἐπρόφθαινε νὰ παρασκευάζῃ ἐπι-

μελῶς εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἡμερομυκτιοῦ.

Ἀλλὰ φεῦ! οὔτε αἱ περιποιήσεις, οὔτε τὰ γιαιοσόφια, οὔτε τὰ ζεστά ἔφεραν κανέν ἀποτέλεσμα! Ἡ Χρυσούλα ἐπεισμοῦσεν, ἀπεθαρρύνθη, τὰ ἐχρησίαθη, καὶ ἐπιτέλους ἔστειλε τὸν Σιδέρην εἰς τὴν πόλιν νὰ φέρῃ τὸν ἰατρὸν.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ, — μετὸ ἀμαξίαι του πάντοτε καὶ μετὲς παρὰ ξενεῖάς του, — καὶ ὅπως ἄλλοτε δια τὴν κόρην, οὕτω τώρα καὶ διὰ τὸν γέροντα,

ἤρχισε νὰ στηθοσκοπῇ, νὰνακρίνῃ καὶ νὰμφιβάλλῃ.

— Νομίζω, γι α τ ρ ῆ μου, εἶπεν ὁ κ. Φραντζῆς, ὅτι δέν μου χρειάζεται ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ ιδρώσω καλά. Γράψτε μου λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, κανένα ἰατρικὸν τῆς προκοπῆς, ποῦ νὰ ἐπενεργῇ δραστηρίως ἐπὶ τῶν ἐπτακόσιων χιλιάδων ἀδένων τῆς ἐφιδρώσεως, τὰς ὁποίας ἐμέτρησαν οἱ ἀνατόμοι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. . . Ἐννοεῖτε. . .

— Μὰ δέν ἐννοῶ τίποτε! Σὰς φαίνεται ὅτι θὰ κερδίσωμεν μεγάλα πράγματα, ἂν ἐκλέξω καὶ σὰς γράψω κανέν ἰατρικόν; . . . Ἔστω, σὰς ἔγραψα! ἐπειτα; . . . Δέν βαρύνεσθε! Ἄς εἰνε ὁ μωσ, ἀφ' οὗ ἐπιμένετε, θὰ γίνῃ. Εἰμπορεῖ, πραγματικῶς, νὰ σὰς ὠφελήσῃ. . . Ὅπωςδὴποτε, δέν θὰ σὰς βλάψῃ.

Μετὴν ὥραιαν αὐτὴν παρηγορίαν, ὁ ἰατρὸς ἔγραψε μίαν συνταγὴν, τὴν ὅποιαν παρέλαβε διὰ τὰ περαιτέρω ὁ Σιδέρης.

— Ἀδύριον θὰ μου πῆτε τὰ νέα! ἐφώναξε φεύγων ὁ ἰατρὸς.

Καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, ἀντὶ πάντας ἀλλοῦ ἀγέου, τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐπαύριον, ὅτι τὸ ἰατρικόν του δέν ἀπεδείχθη καὶ τόσῳ δραστηρίων, ὅτι ἀδύρωσεν αἷμα ἕως νὰ ιδρώσῃ ὀλίγον ιδρώταν, καὶ ὅτι μολοντοῦτῳ, δέν εὔρισκε τὴν ἐαυτὸν του οὔτε καλλίτερα οὔτε χειρότερα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ποῦ σὰς ἔλεγα κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ ἰατρὸς, τώρα, θέλετε νὰ δοκιμάσωμεν τίποτε δραστηριώτερον; ὁμιλή-

Ἐκεῖ ἔκαμνεν ὅσας περιποιήσεις ἤμποροῦσεν. (Σελ. 377, στ. α')

σατε ελεύθερα, κ. Φραντζή τι προτιμάτε; — Τίποτε απολύτως, γι'ατρέ μου! Αφήσατε πλέον την φύσιν και τον Θεόν να με σώσουν, αν πρόκειται, αλήθεια, να σωθώ... Ευχαριστώ, σάς προσκυνώ, δούλος σας και καληνύκτα σας!

Τώρα τι ήρχισε να νυκτώνη, και ο γηραιός δρυκτολόγος εστράφη προς τον τοίχον.

«Αλλ' ούτε ο Θεός ούτε η φύσις εφαινοντο διατεθειμένοι να σώσουν τον καλόν άνθρωπον. Ήμέρα τῆς ἡμέρα ἀδυνατίει περισσότερο, με όλα τὰ ζεστά και τὰ καταπλάσματα και τὰ ἐμπλαστρα και τὰς βεντούζες τῆς νααρᾶς νοσοκόμου του. Ἐν τούτοις, ποτέ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν τον ἐπεριποιήθησαν, δὲν τον ἐχαίδευσαν, δὲν τον ἐνίκανε ἄριστον. Κατήχησε μάλιστα να μακαρίζη ἐνδομύχως τὸν αὐτὸν του ὁ δυστυχῆς γέρον, διὰ τὴν ἀσθένειάν του, ἡ ὁποία τῷ ἐπέτρεπε ναπολαμβάνη ὅτι ὑπάρχει ἀγρότερον και ἀραιότερον εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀρρώσειν, εἰς τὴν ἀληθῆ ἀγάπην. Αἱ περιποιήσεις και αἱ τρυφερότητες τῆς Χρυσούλας τῷ ὑπενθύμιζαν ἐπίσης τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν και τὴν καλὴν του μητέρα. Ἦσαν γλυκεῖαι ἀναμνήσεις εἰς τὴν πικρίαν τῆς νόσου, εἰς τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ πυρετοῦ, και τὰς ὄψεις, και αὐτὰς ἀκόμη εἰς τὴν λατρευτὴν, του κόρην.

Και ἰδοὺ ὅτι, ὀριστικῶς, οἱ ἄρζιζοντες ἐστένευον ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον τριγύρω του. Μετὰ τὰ μακροῦν ὄρη, εἶχε περιορισθῆ εἰς τὸν στενὸν του κήπον, μεταξύ του βράχου και τοῦ τοίχου. Ἐπειτα, δι' ὀλίγας ἐβδομάδας, ὁ κόσμος ὀλοκλήρως εἶχε περικλεισθῆ δι' αὐτὸν εἰς τὰ ὀλίγα κυβικὰ μέτρα τοῦ δωματίου του. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη να θέσῃ ὡς σύνορα τοὺς βραχιόλιας τῆς πυλῶνας του. Τώρα, τὸ μόνον του σταθμὸν εἶνε ἡ κλίνη ἐπ' αὐτῆς κινεῖται, ἀλλὰ πόσον γρήγορα φθάνουν εἰς τὸ ἄκρον τῆς οἱ μακροὶ του πόδες! Ὡ, πολὺ σκληρὸν αὐτὸ διὰ πεζοπόρον τῆς ἀντοχῆς του! Και πόσον βραδέως ἐκτυλίσσονται αἱ ἡμέραι τὰς ἀτελειώτους των ὡρας! και πόσον φαίνονται ἀπέραντοι αἱ ἀγρυπνίαι, αἱ ἀπελπιστικαί, αἱ βασιαντικαί ἐκεῖνα νύκτες! Ἀνὰ ὁ δυστυχῆς γέρον, πλῆττει, σκέπτεται, φερβάζει, και πάλιν σκέπτεται και πάλιν ρεμβάζει, και αἰωνίως πλῆττει.

— Χρυσούλα, ἀνοίξε τὸ ἐρμάρι. Νά, τὰ κλειδιά εἶνε ἐστὴν τσέπη τοῦ γελεκιοῦ μου. Δυὸ βόλτες, δυὸ βόλτες, ξέρεις, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού μου ἔφερες τὴ βόμβα με τὰ ζαφείρια.

— Νά, νά, ξέρω, ἀποκρίνεται ἡ Χρυσούλα, ἡ ὁποία ἀμέσως ἤρπε τὰ κλειδιά και ἤνοιξεν ἤδη τὸ θαλόφρακτον ἐρμάριον.

— Φέρε μου τὸ καμάρι τῆς συλλογῆς μου, τῆ βόμβα!

Ἡ Χρυσούλα τοῦ την ἐπήγε, μετὰ φόβου και τρόμου.

Ὁ Πετρομαζευτῆς τὴν ἤνοιξε με κάποιαν προσπάθειαν, —διότι τὰ δύο τεμάχια τῆς λάδας προσηρμόζοντο δύσκολα και στερεά, —και ἐπειτα παρατήρησε, με προσοχὴν και με ἀγαλλίασιν, τοὺς πέντε κυανοὺς λίθους, αἱ στεναὶ πλευραὶ των ὁποίων ἤστραπτον εἰς τὸ φῶς με θαυμασίαν λάμψιν ὑποκόκκων.

— Ὁραοὶ εἶνε, ἀλλὰ τί τα θέλεις! ἐπιθύρουν ὁ κ. Φραντζῆς μετὰ στεναγμοῦ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως πεθάνω, χωρὶς ναποκτήσω τὴν βόμβαν, τὴν πλέον πολυτίμον και σπαγιάν ἀπὸ ὄλας, πού ἔχει μέσα ψήγματα χρυσοῦ. Και ὁμως εὐρίσκεται και αὐτὴ κάποτε... Ἀχ, και νὰ τὴν εἶχα! Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα πού μου λείπει, διὰ να γίνω ὁ εὐτυχέστερος πετρομαζευτῆς τοῦ κόσμου!

Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε ἕκ τοῦ κόσμου τούτου, —ἀκόμη και εἰς τὴν δρυκτολογίαν!

— Ἀνὰ αὐτὸς πού μαζεύει τὰ κόκκαλα, ἔξω ἐστὸ περιβόλι! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Χρυσούλα.

— Ποιός; ὁ κύριος Πασιώτης; — Ἐλα, βάλε τὴ βόμβα ἐστὴ θέσι τῆς και κλείσε τὸ ἐρμάρι καλά... δυὸ βόλτες τὸ κλειδί. Και πρόσεξε να μὴν ἀναφέρῃς «κόκκαλα» μπροστά του. Δὲν εἶνε σωστὸ να τον προσβάλλῃς ἐπειτα, ποῖος ξέρει!

Ὁ κύριος Φραντζῆς εἰσώπησε, διότι εἰσῆρχετο ὁ φίλος Πασιώτης.

— Χαίρετε και ἀγαλλιᾶσθε! ἀνέκραξε με τὴν συριστικὴν του φωνήν. Ἐ, πῶς εἶσθε;... Πολὺ καλά, δηλαδή ἔτσι ἔτσι, σὰς εὐχαριστῶ.

Και ἀπαντήσας αὐτῷ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὁ παλαιοντολόγος με τὴν φαίαν ρεδιγκόταν ἐπλησίασε και ἐκάθησεν, ἡ μᾶλλον ἐχώθη εἰς τὴν πολυθρόναν, διότι, παχὺς και κοντός ὅπως ἦτο, ἐφαίνετο εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματος ὡς ὀγκώδης σάκκος ἀσπροροῦχων.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Πάντα πρέπει να μισῶ, δτι γίνεται μισὸ μά και κάθε δλάκερο δέν μου εἶνε ἀγαπητὸ, δταν εἶνε περιττὸ, — δηλαδή παράκαιρο.

Εἶν' ἀγαπητὰ παιδιὰ κι' ὡς τὸ τέλος φίλοι, δσοι ἀνοίγουν τὴν καρδιά και σφαλοῦν τὰ χεῖλη.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 370.)

Ὁ Λαπλάσιος, ὡς ἀπετηρίαν διὰ τὸ σύστημά του, ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν των ἀδιαλύτων νεφελοειδῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς παραδέχονται πάντες οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε σφαῖραι ὑπερμεγέθεις ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην, εἰς τὸ μέσον των ὁποίων παρατηροῦνται λαμπρὰ σημεῖα. Ὑποθετεῖ λοιπὸν ὅτι ὁ Ἡλιός μας, μαζί με ὄλην τὴν συνοδίαν του, ἤρχισε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, και ὅτι ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη σφαῖρα ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὴν και διετήρησε τὴν περιστροφὴν ταύτην μέχρι σήμερον.

— Ἀλλὰ διατί αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην να στρέφεται περὶ ἑαυτήν;

— Ὁ Λαπλάσιος, ὁ ὁποῖος ἦτο μέγας μαθηματικὸς, δὲν ἀπήνητησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλὰ μόνον εἶπεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπρεπε να γίνη. Ἄς ἐπαναλάβωμεν και ἡμεῖς τὸ ἴδιον.

Βλέπετε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὅσον ὕψηλά ἢ ὅσον χαμηλὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας και ἴδωμεν τὰ περικυκλούμενα ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμῶν πράγματα, οὐδὲν δυνάμεθα να ἐξηγήσωμεν ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεως παντοδυναμοῦ Διανοίας, ἡ ὁποία τὰ πάντα διευθύνει, ἡ ὁποία κέκμηται δύναιμι εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ὑπακούουν, ἡ ὁποία ἐσκέπηται και ἐξετέλεσε τὰ πάντα με τελειότητα ἀκατάληπτον. Δὲν ἔρχεται τίποτε εἰς τὴν ζωὴν, οὐδὲ μέγα ὡς ἄστρον οὐδὲ μικρὸν ὡς ἐντομόν, εἰμὴ δυνάμει νόμου, τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα μὲν να ζητήσωμεν τὴν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἀδύνατον να ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικόν. Και ὁ ἥλιος και ἡ μὴτα φέρουν ἔγνη δηλούντα ὅτι ἐδημιουργήθησαν παρὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἀλλὰ τὰ ἔγνη ταῦτα εἶνε και ἐπὶ τοῦ ἐνός και ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐξ ἴσου δραστικά, ἐξ ἴσου δυσανάγνωστα.

Ἄν λοιπὸν ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην σφαῖρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ἡλιακὸς μας κόσμος, ἐστρέφετο περὶ ἑαυτήν, τούτο ἐγίνε διότι ἔπρεπε να στρέφεται.

Ἴσως ἀκόμη μ' ἐρωτήσης, πόθεν προῆλθε και διατί να εἶνε σφαιρικὴ. Ἡ ἀπάντησις μου πάλιν θα εἶνε ἡ ἴδια. Ὑπῆρξεν ἐπειδὴ ἔπρεπε να ὑπάρξῃ, και ἦτο σφαιρικὴ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σχῆμα ἔπρεπε να ἔχη. Ἡ παντοδυναμος ἐκείνη Διάνοια, ἡ ὁποία περιεμάζευσεν αὐτὴν εἰς τὸ διάστημα και συνεσπείρωσεν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς εἰς σφαῖραν, ἐγνωρίζε βεβαίωτατα τί ἤθελε να κάμη και πού θα καταλήξῃ.

— Σε ἀκούω, Νίτσα μου, με μεγάλην προσοχὴν μου φαίνεται ὅτι σήμερον ὁμιλεῖς ὡς βιβλίον. Μόλις κατορθώνω να σε ἀκολουθῶ.

— Και ἐγὼ ἐπίσης δυσκολεύομαι να

εἶρω τί πρέπει να σοῦ εἶπω πόσον ὁμως ὄρατον εἶνε και πόσον εὐχάριστον να γνωρίζωμεν, ἔστω και δι' ὀλίγων, τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον ἐγίνεν ὁ κόσμος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ζῶμεν.

Σοῦ εἶπα, ὅτι ἡ σφαῖρά μας ἐκείνη ἐστρέφετο πάντοτε και συνεσπειροῦτο ἀδιακόπως ὅτι πράγματι οὕτω συνῆθη ἐγνοοῦμεν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, διότι οὐδεὶς βεβαίως εἶδεν αὐτὴν εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν.

Πόσον ἀρὰ γο μεγάλη ἦτο τότε ἡ σφαῖρα, και εἰς πόσον χρόνον περιστρεφετο; Δὲν γνωρίζωμεν ἀκριβῶς εἰμῶθα ὁμως βέβαιοι ὅτι ἐνὸσω περιστρεφομένη συνεσπειροῦτο, ἐπλατύνετο ἀπὸ τὰ δύο μέρη και εἰς τὸ μέσον ἔμενεν ἐξωγκωμένη ἀργότερον δὲ ἡ ὕλη ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε τὴν ἐξόγκωσιν, ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν και ἐσχημάτιζεν οὕτω περὶ αὐτῆς δακτύλιον, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει να στρέφεται περὶ τὴν σφαῖραν με τὴν αὐτὴν ταχύτητα, ὅπως και προηγουμένως. Και ἡ σφαῖρα ἐπίσης ἐξηκολούθει να στρέφεται, και ἐσχημάτιζετο πάλιν νέα ἐξόγκωσις και νέος δακτύλιος αὐτὸ δὲ ἐπανεληθῆ πολλὰκις.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀποσπασθέντας δακτύλιους ἐσχημάτισθησαν πλανῆται, πέραν τοῦ Ποσειδῶνος εὐρίσκόμενοι Ὁταν τὰ τηλεσκοπία μας γίνον πολλὴ ἰσχυρότερα ὥστε να ἀνακαλύψωμεν και αὐτούς, τότε θὰ γνωρίζωμεν ἀκριβέστερον ἔως πού ἐξετείνετο ἡ πρώτη ἐκείνη σφαῖρα.

Τώρα ὁμως θ' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται 4478 ἐκατομμύρια μακρὰν τοῦ Ἡλίου. Ὁταν ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν ὁ δακτύλιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγίνεν ὁ Ποσειδῶν, τὸ μέγεθος τῆς σφαῖρας ὑπερέβαινεν ἐξάπαντος τὰ ἐννεα δισεκατομμύρια χιλιόμετρα, ἐπειδὴ τότε ὁ δακτύλιος ἐξετείνετο γύρω εἰς τὴν σφαῖραν πολὺ πέραν ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τῶρα ὁ πλανῆτης, ὁ ὁποῖος ἐξ αὐτοῦ ἐγίνεν.

Ὁ ἀποσπασθεὶς δακτύλιος ἐξηκολούθει να στρέφεται με ταχύτητα οὐχὶ διαφορητικὴν ἀπὸ τὴν σημερινὴν τοῦ Ποσειδῶνος, δηλ. εἰς 165 ἔτη ἔκαμνε μίαν περιστροφὴν. Ἀργότερα δὲ ἐθράυθη, και ὄλη ἡ μάζα του ἐσχημάτισε σφαῖραν, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβησαν ὅ,τι και εἰς τὴν ἀρχικὴν.

Τὴν δεκάτην Ὀκτωβρίου 1846, ὀλίγας δηλαδή ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τοῦ Λεβερριέρου, ὁ Ἀγγλὸς ἀστρονόμος Λίσσελ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔχει δορυφόρον περιστρεφόμενον εἰς 5 ἡμέρας και 21 ὥρας, και ἀπέχοντα ἀπὸ τὸν πλανῆτην του κατὶ περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἀπέχει ἡ Σελήνη ἀπὸ τὴν Γῆν. Εἶνε βέβαιον,

ὅτι ὅπως ὁ Ποσειδῶν ἐσχημάτισθη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν, κατὰ παρόμοιον τρόπον ἐσχημάτισθη και ὁ δορυφόρος ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, ὁπότε ἡ μάζα τοῦ πλανῆτου τούτου ἦτο πολὺ ἀραιὰ και ἐξετείνετο πέραν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τοῦ δορυφόρου του. Και ὁ νέος δακτύλιος, ὁ ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, ἐξηκολούθει να στρέφεται και να συσπειροῦται, μετῆρας οὐ και αὐτὸς ἐσχημάτισε σφαῖραν, ὅπως και ὁ Ποσειδῶν.

Ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν Ποσειδῶνα, συνέβη και εἰς τοὺς ἄλλους πλανῆτας ἀργότερον ἀπὸ τοῦ δακτύλιου, ὁ ὁποῖος ἀπεσπᾶσθη μετὰ τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν, ἐσχημάτισθη ὁ Οὐρανός, ἀπὸ τὸν ἄλλον ὁ Κρόνος, και οὕτω καθέξῃς.

Και ἡ ἱστορία τῆς σελήνης τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπανεληθῆ και εἰς τοὺς ἄλλους πλανῆτας ἡ σφαῖρα τοῦ Οὐρανοῦ ἀφῆκε διαδοχικῶς τοὺς ἀρχιστῆρας δακτύλιους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐσχημάτισθησαν οἱ τέσσαρες γνωστοὶ δορυφόροι τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ ὀκτὼ δορυφόροι τοῦ Κρόνου ἐγίναν ἀπὸ ὀκτὼ δακτύλιους, ἀποσπασθέντας διαδοχικῶς ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ πλανῆτου τούτου, ὁ δὲ ἀποσπασθεὶς ἐννατος δακτύλιος, ἐνεκα τῆς γειτνιασεως τοῦ Κρόνου, δὲν ἠδυνήθη να συσπειρωθῆ εἰς σφαῖραν, και χρησιμεύει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὡς ἀναμνηστικὸς ἀπόδειξις τοῦ τρόπου με τὸν ὁποῖον ἐγίναν και οἱ πλανῆται ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ Ἡλίου, και οἱ δορυφόροι των ἀπὸ τὴν μάζαν των πλανῆτων. Οἱ δὲ μικροὶ πλανῆται οἱ εὐρίσκόμενοι μεταξύ Διὸς και Ἄρεως, εἶνε, ὅπως σοῦ εἶπα και ἄλλοτε, τὰ τεμάχια μεγάλου πλανῆτου, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε να περιμαζευθῆ εἰς ἓν σῶμα. ὅπως και ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου δὲν κατώρθωσε να μεταβληθῆ εἰς σφαῖραν. Ὁ δακτύλιος ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο να σχηματίσῃ τὸν πλανῆτην αὐτὸν, φαίνεται ὅτι ἐχωρίσθη εἰς ἀναριθμήτους μικροὺς δακτύλιους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐγίναν οἱ μικροὶ πλανῆται. Και ἂν φέρῃς εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας κινουῦνται οἱ μικροὶ πλανῆται ἔχει πλάτος ἑκατοντάδων ἐκατομμυρίων χιλιομέτρων, θὰ ἔγῃς αὐθεντικὴν ἀπόδειξιν τοῦ γιγαντιαίου μεγέθους τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ δακτύλιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγίναν οἱ διάφοροι πλανῆται.

— Και οἱ κομηῆται, θεῖτσα;

— Αὐτοὺς τοὺς ἀφῆκα τελευταίους δσοι ἀπὸ τοὺς κομηῆτας ἀναφαίνονται και πάλιν, εἶνε τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς μεγάλης ἐκείνης σφαῖρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγίνεν ὄλος ὁ ἡλιακὸς κόσμος παρόμοια με τὰ ἀτακτα και ἀταρχικὰ παιδιὰ, διεφυγον τὰς γενικὰς συνθήκας τοῦ ἄλλου ἡλιακοῦ κόσμου, χωρὶς ὁμως να παύσουν ὑπακούοντα εἰς τοὺς ἰδίους νόμους και διὰ τοῦτο ἀφ' ἐνός μὲν σύρου τὰς ὑπερ-

μεγέθεις οὐράς των εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, ἀφ' ἑτέρου ὁμως ἐπανερχονται πάλιν εἰς τὸν Ἥλιον, ἀναγκαζόμενα ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τὰ κακὰ ἐκεῖνα ὑποκείμενα με τὰ ὁποῖα ἁμοιάζου.

— Ἄ, Νίτσα μου, πόσον εἶσαι κατὰ των δυστυχῶν κομηῶν. Πόσον ὁμως μου φαίνεται παράδοξον να ὑπάρχουν και κακὰ ὑποκείμενα εἰς τὸν οὐρανόν!

Και οἱ ἄλλοι κομηῆται, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναφαίνονται δευτέρου φορὰν;

— Αὐτοὶ, Κωστάκη μου, εἶνε λειποτάκται ἔρχονται ἀπὸ τοὺς γεγονοκούς μας κόσμους, τοὺς ὁποῖους ἔχουν ἐγκαταλείψῃ ὁμοιάζου με ἀθιγγάνους χωρὶς πατρίδα, και τρέχου ὅπου τύχη εἰς τὸν οὐρανόν. Αὐτοὶ δὲν ἀνήκου εἰς τὸ σύστημά μας, και δὲν ἔχω να σοῦ εἶπω δι' αὐτούς περισσότερα.

Ἄλλως τε, νομίζω, ἀρκεῖ πλέον σήμερον ἔμαθες πῶς παραδέχονται ὅτι ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ ἡλιακὸς κόσμος, ὁ τὸσον μικρὸς ὡς πρὸς τὸ Σύμπαν. Αὐριον θὰ σοῦ εἶπω πῶς ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ Γῆ μας ἡ τὸσον πολὺ μικρὰ ὡς πρὸς τὸν ἡλιακὸν κόσμον. Ἀλλ' ὅσον μικρὰ και ἂν εἶνε, μὰς ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῆς εὐρίσκόμεθα.

(Ἐπειτα συνέχεια)

(J. Μασέ) Α. Σ. ΔΗΛΕΤΑΣΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Εἶχεν ἀποθάνῃ ἑπτὰ χρόνων παιδί, κ' ἐπήγεν εἰς τὸν Παράδεισον, και ἐγίνεν Ἀγγελάκι. Ἄλλ' ὅσον Ἀγγελάκι και ἂν ἦτο, ὅσον μακρὰ ἄσπρα πτερὰ και ἂν εἶχε, τί τα θέλετε! πάντα ἦτο παιδί ἀτακτὸ και τρελὸ, και ἔκαμνε κάθε στιγμή τὸν Παράδεισον ἀνωκάτω με τὰς τρελλές του, και δὲν ἐπερνοῦσεν ἡμέρα πού να μὴ συγγύσῃ με τὰ καμώματά του τοῦ νέου Ἀγγίους.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τοῦ ἤλθεν ἰδέα να ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀποθήκας.

Τὸ ἀπέραντον δωματιον, ὅπου ἦσαν φυλαγμένα τὰ ἄσπρα, καθαρισμένα, τριμμένα, γυαλισμένα, ἀλλὰ ἀραδιασμένα εἰς τοὺς τοίχους, ἀλλὰ κρεμασμένα ὀρθομαθῆς ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἀλλὰ μικρὰ και ἀλλὰ μεγάλα, εἶταμα ὄλα να στολίσουν τὴν νύκτα τὸν οὐρανόν, —τὸ ἀπέραντον αὐτὸ δωματίον με τὰς φωτιστινὰς γυρλάντες του, τὸν κατεμάγευσεν. Ἐπριφνεπέτα μιά ματιὰ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρουπαν ἐνός ἄλλου δωματίου, ὅπου φυλάγεται ὄλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀμαξα, (1) ξεζευγμένη.

Ἐπειτα ἐπεσκέφθη τὴν στάνην τοῦ Παράδεισου, με τὰ κατάλευκα ἐκεῖνα προβατάρια, πού ὄταν ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν γῆν, τὰ ἐνόμιζε σύνορα... Ἐπειτα ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, ὅπου οἱ μεγάλοι Ἀγγελοὶ ἐλυωναν ζάχαρι και

(1) Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἄρκου.

έκαμναν κρύσταλλα, διά να στολίσουν τον χειμώνα τὰ δένδρα. . . Έπειτα έμβηκαν εις τὸ δωμάτιον, όπου, τυλιγμένοι καλά σὲ μεταξωτὰ χαρτιά, διά να μὴ σκουρτζιάσουν, ἦσαν αραδιασμένοι οἱ κεραυνοί. Κατόπιν ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τῆς χιόνος, όπου ἄλλοι Ἅγγελοι ἐξαιναν τὸ βαμβάκι τῶν νιφάδων, μαλακὸ καὶ κάτασπρο, μὲ δλόχρυσά σύνεργα, καὶ ἐτοίμαζαν βιαστικὸ τὰ θανμάσια ἐκεῖνα χαλιὰ, μὲ τὰ ὅποια θὰ ἐστρωσαν τὴν γῆν κατὰ τὰ Χριστούγεννα. . . Τέλος, ἐφθάσαν ἐμπρὸς καὶ εἰς μίαν θύραν κλειστήν, ὅπου εἶδεν αὐτὴν τὴν

Τὸ Ἄγγελόκι ἐκάλησε τὸ αὐτὶ του εἰς τὴν κλειδαριάν.

ἐπιγραφὴν μὲ μεγάλα φαντακερὰ γράμματα: Ἀ π ο θ ῆ κ η κ α τ α γ ῖ δ ω ν. Τὸ Ἄγγελόκι ἐσταμάτησε σκεπτικόν. — Μπᾶ! εἶπε καὶ πῶς αἱ καταγιγίδες εἰμποροῦν νὰ εἶνε κλεισμένες εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ δωμάτιον; Ἐνθυμῆτο, ὅταν ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν γῆν, πῶς ἔτρεχαν, πῶς ἐπετοῦσαν, πῶς ἐσφύριζαν καὶ ἐμούγκριζαν αἱ φοβεραὶ αὐταὶ καταγιγίδες. Καὶ τώρα, τοῦ ἐφαινετο ὀλωθεδιόλου παράξενον καὶ ἀστεῖον, νὰ τὰς ἀπαντᾷ ἕξαφνα ἐκεῖ μέσα, φυλακισμένας σὺν κακόπαιδα. Ὡ, τί τρομερὸν κακό, τί κρότους ποῦ θὰ ἔκαμναν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν! Περὶεργον γ' ἀκούσῃ τὰ μουγκριτὰ, ποῦ τόσες φορές τὸ εἶχαν τρομάξῃ, τὸ Ἄγγελόκι ἐκάλησε τ' αὐτὶ του εἰς τὴν κλειδαριάν. Τίποτε. . . ἄρα ἤσυχια. — Μὰ τί κάμνεις ἐκεῖ, μικρέ; ἠρώτησεν ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὁ ὅποιος ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐπερνοῦσε βιαστικῶς. — Ἀκούω τὰς καταγιγίδας, κύριε Ἅγιε

Διονύσιε! ἀπήγγησε προθύμως ὁ μικρὸς. — Ἄδικα χάνεις τὸν κόπο σου, παιδί μου! εἶπεν ὁ Ἅγιος γελῶν ὁ φίλος μου Ἅγιος Νικόλαος, βλέπεις, δὲν τὰς ἀφίνει ἐστὶ εὐκολὰ ἐλευθέρους. — Μὰ γιατί; . . . — Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω. . . πῆγαινε νὰ τον ρωτήσῃς. Καὶ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἀπεμακρύνθη, ἀφίτων τὸ Ἄγγελόκι μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Τὶ νὰ κάμῃ; νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἅγιον Νικόλαον; Πρῶτον ἤξευρεν, ὅτι, καὶ εἰς τὸν Παραδείσον, οἱ μεγάλοι δὲν ἀπαντοῦν πάντοτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν μικρῶν. Ἐπειτα, ποῦ νὰ τον εὔρη τὴν τὴν Ἅγιον Νικόλαον; Ἦτο βέβαια εἰς τὸν ἐσπερινόν, καὶ θὰ ἐφαλλε τὸ καινούργιο τροπάρι; ποῦ εἶχε συνθέσῃ ἡ Κασσιανή. Ὅμως, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ποῦ ἦταν ἐκεῖ διπλά. . . Μπᾶ! τὸ κλειδὶ εὐρίσκειτο εἰς τὴν κλειδαριάν. . . μέσα θὰ ἦταν ὁ Ἅγιος Νικόλαος. . . δὲν θὰ εἶχεν ὑπάγῃ ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παραδείσου. . . Τὸ Ἄγγελόκι κτυπᾷ ἐλαφρᾶ, τίποτε κτυπᾷ δυνατὰ, τίποτε κτυπᾷ δυνατώτερα, τίποτε! Δὲν ἦταν μέσα λοιπόν. καὶ τὸ κλειδὶ τὸ εἶχε ξεχάσῃ ἀπὸ τὴν βίαν του. Τὸ Ἄγγελόκι δὲν χάνει καιρὸν, ἀπλώνει τὸ χέρι του, γυρίζει τὸ κλειδὶ, καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Τί παράξενον δωμάτιον! Ἀποθήκη Ἄνεμων, καὶ αὐτὸ. Ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι, ὅλοι οἱ τοῖχοι γεμάτοι συρτάρια καὶ συρταράκια, τὸ καθένα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν του. — Αἰ. . . ρω τοῦ Μα. . . του. . . συλλαβίζει εἰς τὸ πρῶτον τὸ Ἄγγελόκι. Ἐπειτα πλησιάζει ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο. . . Παντοῦ ἄνεμοι, ὅλη ἡ σειρὰ ἀπὸ τὸ ἤσυχον ἀεράκι τῆς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς, ἕως τὸν τρελὸν Βορρᾶν, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ λείπῃ ἐν τῷ μεταξύ οὔτε ὁ Νότος, οὔτε ὁ Ἀνατολικός, οὔτε ὁ Ζέφυρος, οὔτε ὁ Σιρόκος, οὔτε ὁ Μαῖστρος, οὔτε ὁ Σιμόν, οὔτε ὁ Καμφίν, οὔτε ἡ Θύελλα. Ὅλοι ἐκεῖ, καθένας εἰς τὸ συρτάκι του. — Ἐδμορφα εἶνε ἐστὶ ἀραδιασμένοι, ἐσκέφθη τὸ Ἄγγελόκι. Ἦθελα ἕμως νὰ ἤξευρα, πῶς θὰ φαίνεται ἡ Αὔρα μέσα ἐστὶ συρτάρι τῆς; Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερον, φρρρ! τὸ Ἄγγελόκι τραβᾷ τὸ συρτάρι. Γλυκεῖα, μυρωμένη ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη

τῆς ἀνοιξέως, ἡ Αὔρα τοῦ Μαΐου ἐπέταξεν ἤσυχια καὶ του ἐγάδευσε τὸ προσωπάκι. Τὰ τριανταφυλλιά ῥωθωνάκια του ἀνοίξαν διάπλατα, τὴν ψυχὴν του ἐγέμισεν εὐφροσύνη ἄλλα, νὰ ἀμέσως καὶ μίᾳ ἀπογοήτευσί, — δὲν εἶδε τίποτε, οὔτε χρῶμα οὔτε σχῆμα ἄδύνατον νὰ μάθῃ πῶς ἦτον ἡ Αὔρα τοῦ Μαΐου! — Ἄ, νὰ καὶ ὁ Σιρόκος! Νόστιμος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ Σιρόκος! εἶπε συλλαβίζων, διά νὰ παρηγορηθῇ, τὴν ἐπιγραφὴν ἐνὸς ἄλλου συρταρίου, ἀπὸ τὰ μεγάλα. Ἐφαντάζετο κατὶ πολὺ παράξενον καὶ διασκεδαστικόν, — ἕξαφνα κανὲν ἄσμα πετεινοῦ, σαλπίζοντος μέσα ἀπὸ πολὺχρωμον πυροτέγγημα τὸ θριαμβευτικόν του κ ο υ κ ο υ ρ ῖ κ ο υ! — καὶ ἐσκαρφάλωσεν εἰς ἐνα σκαμνί, διότι ὁ Σιρόκος εὐρίσκειτο ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἀνάστημα του, καὶ — ὦ Ἅγιε Νικόλαε, τί θὰ ἐλιεγες ἀν τὸ ἐβλεπες! — ἀνοίξῃς διμιάς τὸ μεγάλο συρτάρι καὶ . . . παταράκ! πᾶρ τὸν κάτω ἀπὸ τὸ σκαμνί! Τὸν ἔριψεν ἐνας ἀέρας δυνατὸς καὶ ζεστός. Οὔτε πετεινός, οὔτε πυροτέγγημα, οὔτε σχῆμα, οὔτε χρῶμα. . . Καὶ ἐν ᾧ τὸ Ἄγγελόκι μᾶς σηκόνεται γρήγορα-γρήγορα καὶ διορθώνει τὸν λευκὸν του χιτῶνα, καὶ τινάζεται, ἕξαφνισμένον, ὁ ἄγριος Σιρόκος ὀρμᾷ ἀπὸ τὴν μισοανοικτὴν θύραν καὶ φεύγει. — Μπᾶ! τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔπαθα; συλλογίζεται τὸ Ἄγγελόκι. Ὡραία μᾶς τα ἐκατάφερον ὁ κύριος Σιρόκος μὰ ἐννοια του, καὶ ἐγὼ τώρα θὰ ἱκανοποιηθῶ. Καὶ μὲ πείσμα, πηγαίνει ἀπὸ συρτάρι σὲ συρτάρι, καὶ τὰ ἀνοίγει ὅλα ὅσα ἔφθανε τὸ χέρι του. Σφυρίγματα, μουγκριτὰ, οὐρλιάσματα, κακὸ φοβερό. Καὶ μέσα εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ ξεκούφαμα, νὰ σου φεύγει καὶ ἡ Θύελλα. Τώρα τὸ κακὸν γίνεται ἀνυπόφορον, ἀπερίγραπτον. Ὅλοι αἱ θύραι βροντοῦν! καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πυλὼν τοῦ Παραδείσου τραντάζεται τόσον δυνατὰ, ποῦ ὁ Ἅγιος Πέτρος φοβεῖται μὴν ἀνοίξῃ ἕξαφνα καὶ περάσουν εἰς τὸν Παραδείσον, πρὶν προφθάσῃ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ὅλοι οἱ κατεργάριδες, ποῦ καιροφυλακτοῦν ἀπέξω. . . Καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος, εἰς τὸ στασίδι του, ἐκεῖ ποῦ φάλλει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τὸ καινούργιο τροπάρι τῆς Κασσιανῆς, τὰ χάνει, κίβεται ἐστὶ μέση, καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν, κατὰπληκτος, ἐντρομος. Ὡ, τί μεγάλο ξαφνικό! Ὁ Σιρόκος, ὁ Ἀνατολικός καὶ ἡ Θύελλα, ἀφ' οὗ ἐσάρωσαν τὸν Παραδείσον, ὠρμησαν κάτω εἰς τὴν γῆν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ ὅποιος ἐπέστρεψε βιαστικὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ εἶδεν ὅλα σχεδὸν τὰ συρτάρια ἀνοικτὰ, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, εἶνε ἀπελπισμένος. — Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, παιδί μου;

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

ΤΑ ΚΤΗΤΙΚΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Μιά μέρα, ὁ κύρ Δάσκαλος ἀκούσε τὸ Φασουλάκη νὰ λέγῃ: — Τὸ γάλα μου, θέλω νὰ πιῶ τὸ γάλα μου! τὸ ωρατὸ μου γάλα. . . — Φασουλάκη, τὸν ἐρωτᾷ, ἔρεικ τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ μου ποῦ λές; διατί λές ἐτοί; — Τὸ γάλα μου, ἀπαντᾷ ὁ Φασουλάκης ἀφ' οὗ τὸ γάλα εἶνε δικό μου, πῶς ἄλλοιῶς νὰ πῶ; — Ἄ, βλέπεις; τὸ γάλα εἶνε δικό σου, σοῦ ἀνήκει, εἶνε κ τ ῆ μ ᾱ σου, καὶ μπορεῖς νὰ το πιῃς. Καὶ γιὰ νὰ μᾶς τα'πῃς αὐτὰ, βάζεις κοντὰ του ἐκεῖνο τὸ μου, τὸ ὅποσον εἶνε κ τ η τ ι κ ὸ ν. Ὁ Φασουλάκης ἐκύτταζε τὸν κύρ Δάσκαλον μὲ ἀπορία. — Λοιπὸν τὸ μου εἶνε κτητικόν; εἶπε. Τόσες φορές ἀκούσα αὐτὴ τὴ λέξι ἐστὶ Σχολεῖο, καὶ δὲν ἤξευρα τί θὰ πῇ. — Τώρα ὁμως ξεύρεις. Ἄλλο παράδειγμα. Τὸ πρῶτὴν ὥρα ποῦ βάζεις τὸ καπέλο σου νὰ βγῆς ἔξω, ἀν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, ἡ μαμμά σου δίνει τὴν ὀμβρέλλα καὶ σου λέγει: «Νά, πάρε τὴν ὀμβρέλλα σου!» δηλαδὴ τὴ δική σου ὀμβρέλλα, τὴν ὀμβρέλλα ποῦ εἶνε κτημά σου. — Μπᾶ! καὶ τὸ σ ο ὕ λοιπὸν εἶνε κτητικόν; — Βεβαίωτατα. Ἄλλο παράδειγμα. Ὄταν, ἔξω ἐστὸν κῆπο, ἀφίνης τὸν ἀετὸ σου καὶ πηγαίνει ψηλά, καὶ τον βλέπουν τὰ δέλφια σου καὶ τον θαυμάζουν, τί λένε; «Νά, ὁ Φασουλάκης σήκωσε τὸν ἀετὸν τ ο υ» δηλαδὴ τὸ δικὸ του ἀετὸ, τὸν ἀετὸ που εἶνε κτημά του. — Κι' ἄλλο κτητικὸν λοιπὸν, τὸ τ ο ὕ! ἀνέκραξεν ὁ Φασουλάκης. Τί χαρὰ μου! — Ἐπειτα, τὸ πρῶτὴν, ὅταν κάθῃσαι μὲ τὴν ἀδελφὴ σου, καὶ ἡ ὑπέρτρια σὰς φέρνει τὸ γάλα καὶ σὰς λέγει: «Ὅριστε τὸ γάλα σ α σ!» θέλει νὰ πῇ ὅτι τὸ γάλα εἶνε δικό σας. λοιπὸν κ' ἐκεῖνο τὸ σ α σ εἶνε κυκτικόν. Κι' ἄλλο: Ὄταν ἐσὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου βάζετε μαζί τὰ παιγνίδια σας γιὰ νὰ παίξετε, καὶ λέτε: «εἶνε τὰ παιγνίδια μας», δηλαδὴ εἶνε δικά μας, — πάλι ἐκεῖνο τὸ μ ᾱ σ εἶνε κτητικόν.

λέγει πρὸς τὸ Ἄγγελόκι, ποῦ ἐστῆκετο ἀκόμη ἐκεῖ φοβισμένον. Ἔτσι κάνουν; τοὺς βγάζουν πότε δλους μαζί; . . . Μὰ ἐσὺ δὲν ἄφισες κανένα! πάει ὁ Βορρᾶς, πάει ὁ Σιρόκος. . . μπᾶ! πέταξαν καὶ αἱ Αὔραι, ποῦ τὰς μεταχειρίζομαι μὲ τόση προφύλαξιν! Θεέ μου! τί θὰ γίνῃ τώρα; Γῆ καὶ θάλασσα θὰ ἔλθουν ἀνω-κάτω, καὶ οἱ κακῆμοιροὶ οἱ θαλασσινοί, ποῦ με ἔχουν προστάτη, θὰ ποῦν μὲ τὸ δίκηο τους ὅτι πολὺ ἄσχημα τοὺς προστατεύω. Καὶ ὁ Ἅγιος μόνον ποῦ δὲν ἔκλαιγε! — Ἄχ. πῶς νὰ τοὺς γυρίσω πίσω; ποῦν νὰ στεῖλω νὰ μοῦ τοὺς πιάσῃ; Ἐσκέφθη διὰ μίαν στιγμὴν νὰ ζεύξῃ τὴν Ἀραξάν; ἀλλὰ τὸ μετενόησε. — Ὅχι, εἶπεν, ἡ Ἀραξὰ εἶνε βαρεῖα, καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν ζεύξουν. Καὶ ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ, ἐν ᾧ ἡ νεολαία τοῦ Παραδείσου, εἰς τὰ μπαλκόνια, ἐβλεπε μὲ τὰ τηλεσκοπία κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον καὶ λυσσαλέον Ἀνεμοστρόβιλον, ποῦ ἐπερνε σπιτία, ποῦ ἐξερριζοῦνε δένδρα, ποῦ ἐκρήμιζε κωδωνοστάσια. — Ἄς εἶνε τελοσπάντων, εἶπεν ὁ Ἅγιος Νικόλαος στεναζών ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχη ἄλλο μέσον. . . γιατί κανένας ἀπεσταλμένος δὲν θὰ ἦτον ἱκανὸς νὰ τρέξῃ περὶ γρήγορα καὶ νὰ πιάσῃ τοὺς φυγάδας. . . Ὡ, εἶνε ἀμέτρητα τὰ χιλιόμετρα ποῦ κάμνουν σὲ μίᾳ ὥρᾳ! Καὶ ἀνοίξας τὴν Ἀποθήκην τῶν Καταγιγίδων, ἐπλησίασε τὸ συρτάριον τοῦ Κυκλώνος, καὶ ἐφώναξεν: — Ἐν ἐνόματι τοῦ Δημιουργοῦ σου, σὲ διατάσσω νὰ καταβῆς εἰς τὴν γῆν, νὰ προφθάσῃς τοὺς φυγάδας ἀνέμους, νὰ τοὺς συλλάβῃς καὶ νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο! — Δέχομαι! ἐβρυχήθη ὁ Κυκλών. Καὶ ὁ Ἅγιος ἤνοιξε τὸ συρτάριόν του. Τότε δὲ εἶνε ποῦ ἐγίνε τὸ μεγάλο κακό! Ἐτρεχαν οἱ ἄνεμοι, ἔτρεχεν ὁ Κυκλών νὰ τοὺς φθάσῃ, καὶ αὐτὸ τὸ φοβερὸν κυνηγητό, μὲ τὰ σφυρίγματα καὶ τὰ μουγκριτὰ, ἐβάσταξεν ὅλη τὴ νύκτα. Εἰς τὴν γῆν, κανένας ἀνθρώπος δὲν ἔκλεισε μάτι. Τελοσπάντων, τὸ πρῶτὴν κατῶρθωσεν ὁ Κυκλών νὰ στριμώξῃ σ' ἐνα μέρος ὅλους τοὺς ἀνέμους. Οἱ ἄνεμοι ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ παραδοθῶν, ἀλλὰ ἔβαλαν καὶ ἐνα δρον: ὅτι κάθε χρόνον θὰ ἐγίνετο αὐτὸ τὸ μεγάλο παιγνίδι, αὐτὸ τὸ τρελὸν κυνηγητό, τὸ ὅποσον τοὺς ἐφάνη διασκεδαστικώτατον. Ὁ Κυκλών, κουρασμένος ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον καὶ μὴ ἔχων βρεξίν νὰ ξαναρχίσῃ, ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπὸ τότε, κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ Φθινοπώρου, συμβαίνουν οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ ἀνεμοστρόβιλοι, εἰς τοὺς ὁποίους λαμβάνουν μέρος ὅλοι οἱ ἄνεμοι.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Όταν όμως παίζουν δύο άλλα αδελφία, και σεΐς τὰ βλέπετε, τότε θὰ πητε: «Νά, παίζουν τὰ παιγνίδια τ ω ν», τὰ παιγνίδια ποῦ εἶνε δικά τ ω ν.

— Πόσα κτητικά ἔμαθα! λέγει ὁ Φασουλᾶκης. Γιὰ νὰ τα μετρήσω: μ ο ὤ, ο ο ὤ, τ ο ὤ, μ ᾶ ς, ο ᾶ ς, τ ὤ ν. Ἐξή κτητικά!

— Ναι! εἶπεν ὁ κύρ Δάσκαλος. Αὐτὰ εἶνε τὰ κτητικά ποῦ μεταχειρίζομεθα ἐπὶ τὴν κοινή μας ομιλία. Εἰς τὰ βιβλία ὅμως, εἰς τὴν γραμματικὴν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλά παραδείγματα χάριν: ἐμ ὄ ς, ο ὄ ς, ἡ μ ἔ τ ε ρ ο ς καὶ τὰ λοιπά. Αὐτὰ ὅμως θὰ τα μάθης ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ λέγω, ὅτι ὀνομάζονται κ τ η τ ι κ α ἰ ἄ ν τ ω ν υ μ ῖ α ι.

— Καὶ τί θὰ πῆ ἀντωνυμίας; ἐρωτᾷ ὁ Φασουλᾶκης.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ το ἐξηγήσω τώρα. Ἄλλη φορὰ θὰ ἔλθῃ περίστασις, καὶ θὰ σοῦ πῶ.

— Πολὺ καλά. Χαίρετε!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ἐμφάνισίς μου θὰ σας ὑπεθυμίσῃ τὴν καλὴν ὥρα ὅλα τὰ περασμένα, ἐποχὴν τῶν «Ἄβηθ» ἢ «Ἐπιστολῶν», ὅτε εἶχα τὴν εὐχάριστον νὰ σας ἀπευθύνω ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν κατ' ἐξουσίαν, καὶ ἐπικοινωνῶ πνευματικῶς μετὰ τὴν εὐγενεστέραν, τὴν εὐφυστέραν καὶ ἀγαπητῆράν, καὶ ἡλικίαν τοῦ κόσμου!

Κοιταξέτωμαι νὰ πιστεύω, ὅτι μετ' ἴσης εὐχαριστήσεως τὰς ἀνεγινώσκατε τότε καὶ τὰς ἐνθυμιθεῖς σημερον καὶ σεΐς, καὶ ὅτι προπάντων αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι μοῦ παρέσχον τὴν εὐτυχίαν τῆς πολυτίμου ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεώς σας, τὸσον, ὥστε ὁ μὲν Ἐθνικὸς Ἰμμὸς, — τὸν ὅποιον εὐγνωμῶν ἀπειροῦς, — νὰ με προτείνῃ ἐοχάτως Πρόεδρον τοῦ μέλλοντος Συλλόγου τῆς Διαπλάσεως, σεΐς δὲ, σχεδὸν ὅλοι, νὰ ἐπιψηφίσετε τὴν πρότασιν μετὰ χαρᾶς.

Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐκάματε. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀφ' οὗ οὕτως ἢ ἄλλως ἀνεμίσθη καὶ τὸνομά μου εἰς τὸ ζήτημα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σας εἶπω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην περὶ αὐτοῦ, καὶ κατόπι, μετὰ τὴν ἀδειάν σας πάλιν, νὰ κάμω μίαν ἐδαφίαν ὑπόκλησιν, νὰ ἐκτελέσω κανονικὴν μεταβολὴν καὶ... νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ἴδια.

Πῶς; θὰ μ' ἐρωτήσετε; δὲν δέχεσθε λοιπὸν οὔτε σεΐς;... ὅπως ὁ Ἀνανίας, καὶ ὁ κ. Φαῖδων ἀποσύρει τὴν ὑποψηφιότητά του;

Ναι, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ συμβαίνει ἀκριβῶς. Καὶ ἂν τὸν νεκρὸν μου καὶ πολυπαθὴ συνάδελφον δὲν τον ἔρισεν ἡ Διάπλασις νὰ ποδεχθῇ τὴν τιμὴν, ἄλλο τὸσον δὲν με ἀφίνει καὶ ἐμὲ... Δὲν μοῦ το

ἀπηγόρευσε βέβαια ρητῶς, ὅπως εἰς τὸν ψυχολογικὸν νόμον, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἀνάγκη, διότι, νομίζω, μοῦ τὸ ἀπαγορεύον αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἰπήτέ μου, σὰς παρακαλῶ: εἴμπορουν νὰ ὑπάρξουν δύο Πρόεδροι εἰς ἓνα Σύλλογον; Καὶ ἐταν ὑπάρχῃ ἤδη ὁ καλλίτερος, ὁ κατακλληλότερος, ὁ μοναδικός, ὁ κατέχων τὴν θέσιν τοῦ ἐνδόξου ἐπὶ εἰκοσιδύο ὀ λ ᾶ ἔ τ η, ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ τὴν διαμφοσητήσῃ;

Καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου σας εἶνε... ἡ Διάπλασις!

Πῶς; θὰ μ' ἐρωτήσετε πάλιν, μετὰ μεγαλητέραν ἀπορίαν ἢ Διάπλασις εἶνε Πρόεδρος κανενὸς Συλλόγου; δὲν τὸ ἤξεύραμεν ἕως τώρα!

Τὸ ἤξεύρατε, ἀγαπητοί μου, ἀλλὰ δὲν τὰ εἶχατε συλλογισθῆ, συλλογισθητέ το ὅμως! Ὅλοι ἡμεῖς, — ἡ Διάπλασις, τὸ σπιτικὸν τῆς, οἱ συνεργάται τῆς, οἱ ἀναγινώσται τῆς, — δὲν ἀποτελούμεν ὅλοι μίαν Οἰκογένειαν, ἓνα Σύλλογον μεγάλον, τοῦ ὁποίου Πρόεδρος εἶνε αὐτὴ ἡ Διάπλασις; Καὶ ὁ παμμέγιστος αὐτὸς Σύλλογος, δὲν ὑφίσταται ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς, ἐπὶ εἰκοσιδύο τώρα ἔτη, καὶ δὲν ἐργάζεται, καὶ δὲν αὐξάνει, καὶ δὲν εὐδοκμεῖ, καὶ δὲν προοδεύει, ὅσον κανεὶς ποτε τῶν ἄλλων Συλλόγων;

Ναι! δὲν εἶνε παρομοίωσις, δὲν εἶνε εἰκὼν, δὲν εἶνε μεταφορὰ καὶ ἀπλοῦν ρητορικὸν σχῆμα αὐτὸ ποῦ σας λέγω! εἶνε π ρ ᾶ γ μ α, εἶνε γ ε γ ο ν ὄ ς. Ὁ Μέγας καὶ καθολικὸς Σύλλογος, τὸν ὁποῖον ἀνειρεθῆτε, ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ, καὶ θὰ ὑπάρχῃ ὅσον ὑπάρχει Διάπλασις... Κάθε καλὸν καὶ ἀξιὸν Ἑλληνόπουλον, διὰ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὴν Διάπλασιν, γίνεται συγχρόνως καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου μας ἀριθμοῦνται σήμερον κατὰ χιλιάδας, διεσπαρμένα εἰς ὅλον τὸ Πανελλήνιον, εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς ἐλληνικῆς ἢ ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικοῦμένης, — ἀλλὰ ἡδελφωμένα, συνηνωμένα, συνησπισμένα ὑπὸ μίαν Μητέρα, ὑπὸ μίαν Ἀρχήν. Ὅπως εἰς κάθε Σύλλο

γον, ἄλλα μέλη εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ, ἄλλα ἐν ἀπομαχίᾳ, ἄλλα ἐργάζονται περισσότερο, ἄλλα ὀλιγώτερον, — ὅλα ὅμως ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν αὐτὴν ιδέαν, καὶ ἀποβλέπουσιν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ἔχουν τὰ ἴδια καθήκοντα, καὶ χαίρουν τὰ ἴδια δικαιώματα. Ὅργανον τοῦ Συλλόγου ἐπίσημον εἶνε τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Ἡ Διάπλασις διευθύνει, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη προτείνουν, φηφίζουν, ἐκτελοῦν, ἐργάζονται, κατορθώνουν, καὶ ὄχι σπανίως μεγαλοφυγοῦν. Ὁ Ἐρανος ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος», ὁ ἀξιὸς τόσον θαυμαστικῶν καὶ συγχαρητηρίων, εἶνε ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου, — διὰ νὰ φέρῃ τὰ μικρότερα, τὰς ἐγγραφὰς τῶν Ἀπόρων, τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἐπιμελῶν Μαθητῶν, τοὺς Μικροὺς Συλλόγους, τοὺς ἐράνους ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς σκοποῦ, καὶ τὰ λοιπά. — Νομίζετε τώρα ὅτι οἰοσθήποτε ἄλλος Σύλλογος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν οἰουδῆποτε, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ περισσώτερα; Μὴν τὸ πιστεύετε! Ὁ ἴσθ ματαιοποιεῖ ἢ ἀκόπειρα ἰδρύσεως ἄλλου Συλλόγου γενικοῦ ὀνομαζομένου καὶ μεγάλου, καὶ ἐκτός τῆς ἀνταλλαγῆς μερικῶν ἐγγραφῶν, τοῦ μ ο υ ν τ ζ ο υ ρ ῶ μ α τ ο ς ὀλίγων χαρτιῶν, πιστεύσατέ με, ὅτι τίποτε πρακτικώτερον καὶ οὐσιαστικώτερον δὲν θὰ ἐγίνετο.

Διὰ τοῦτο ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ διατηρηθῇ τὸ καθεστῶς, τὸ status quo, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ φίλος Πασιώτης. Δηλαδή: νὰ διατηρηθῶν οἱ Μικροὶ Σύλλογοι, — οἱ ὅποιοι συνεισφέρουν καλλιτεστά εἰς τὸ ἔργον, — καὶ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὸν ὑπάρχοντα Μεγάλον, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Διαπλάσεως. Ἄν θέλετε δὲ καὶ μίαν συμβουλήν, ἰδοὺ τί ἔχω νὰ σας εἶπω: Ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Αἰῶνος ἄς σας χαίρειται μετὰ πλήρη τὴν συναίσθησιν ὅτι ὅλοι ἀποτελεῖτε μίαν Οἰκογένειαν, ἓνα Σύλλογον. Συσφιγθῆτε περὶ τῆς Διαπλάσεως περισσότερο, ἐνδυναμώσατε τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς αὐτὴν στοργῆς καὶ τῆς μετὰ ζῆλος ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὑπακούετε καὶ πειθαρχεῖτε, ἐργάζεσθε μετὰ πάσης δραστηριότητος καὶ ζήλου, προσηλυτίζετε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, κηρύσσετε μετ' αὐταπαρηγήσεως, ξεσπαθώνετε ἀκούραστοι καὶ ἀκαταπύνητοι, καὶ θὰ ἰδῆτε πῶσον ὁ Σύλλογός σας θὰ μεγαλυθῇ καὶ πῶσον θαυμαστά ἔργα θὰ ἐπιτελέσῃ!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μενεξεδένια: — Μπᾶ! καὶ πῶς εἶσαι ἐσεὶ κομποχωρημένη σήμερον; Τὸ Ἴον τοῦ Ἄγγρου Μά: — ἔβρις, θὰ πάω νὰ φωτογραφηθῶ. Ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ Καραμυδάτου. [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΩΔΕΚΑ, ἀριθμὸς 12, τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν ἔργων αὐτῆς τῆς Ἑβδομάδος εἰς τὸ καλὸν! Ὅσοι λησμονοῦν ὅτι γράφουν διὰ παιδιὰ καὶ ἀναμνησκόμενοι εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν ζήτημα τ α, διὰ τὰ ὅποια ποτε δὲν κάμναι λόγον ἢ «Διάπλασις», — ὅσοι λησμονοῦν ὅτι γράφουν διὰ κορίτσια καὶ παρεμβάλλουν ἀπαντήσεις, αἱ ὅποια μὲν εἰς ἀγῶρα θὰ ἴσαν ἀνεκταί, — ὅσοι λησμονοῦν ὅτι ὁ κύκλος μας ἀποτελεῖται ἀπὸ παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν, καλοαναθρεμμένα, τὰ ὅποια δὲν ἀνέχονται καμμίαν π ρ ο σ τ υ χ ῖ ᾶ ν, — αὐτοὶ νὰ εἰσέρουν εἰς τὰ τετράδιον τὰ ὑποβέχεται τὸ καλὸν: τῶν ἀχρηστῶν. Ἀμερικτικῶς!

Εἶνε ὀδυρόντων ὁ σχηματίζων ἰδέαν περὶ τοῦ πλῆθους τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὅποιας ἔλαβα αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἄν τας εἶχα μετρήσῃ, θὰ σας ἔλεγα τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ ἐπέλεσκον. Ἄλλ' εἶνε ἀμέτρητες. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ γραμματικὸς σκοπὸς δὲν προφθαίνει νὰ ἐρχεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μετὰ στίβους ὀλοκλήρας. Καὶ ὁ λόγος τῆς νέας γραμματικῆς ἐπιμέλειας εἶνε ἡ ἐκπαίδεισις τῶν τῶμον τῆς Β' Περιόδου, καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ὀνομαζομένων οἱ φίλοι μου, νὰ ἀφελθῶν ἀπὸ τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν. Τὸ μόνον δυσδραστηρὸν εἶνε, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ κἀντιπῶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὅποιας μοῦ γράφουν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παραγγελίας. Καὶ ἀπὸ ἐνα γλυκὸν ἐλάκι ἂν ἤθελα νὰ τοὺς στείλω, πάλιν δὲν θὰ ἠμπορέσω. Δὲν ἔχω τόπον. Σήμερον μάλιστα παραλείπω καὶ τὰς πληροφόρας αὐταὶ ποῦ βλέπετε, εἶχαν μείνῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα. Χαριτωμένον ἀνέκδοτον μοῦ διηγείται σήμερον ὁ Κύριος Πρόεδρος. Ἐπήγεν εἰς τὸν ἐνθουσιάζον, διὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἔκαμα τὰ βήματα, τὸ ὅποιον εἶχε παραγγεῖλαι διὰ τὸν Μικρὸν Σύλλογον τοῦ, καὶ ἐξέφρασαν ἀμφιβολίας ὅτι δὲν ἦτο πολὺ στερεόν. Καὶ ὁ ἐκλυογῆς τῶ ἀπεκρίθη μετ' ἀπελίας: «Μή σ' ἐσχοιζῇ τὸτοῦτο πρᾶγμα, κύρ Πρόεδρε, γιατί αὐτὸ θὰ βαστάῃ περισσώτερον ἀπὸ τὸ Σύλλογόν σας!» — Ἐβῆροι νὰ διαφανεθῇ ὁ ἐκλυογῆς, ἀλλ' ὀμολογῶ ὅτι ἐγάλασα μετὰ τὴν ἀπάντησίν του.

Ὅρα ἡ παρομοίωσις σου, Ἄσπλαχρον Κύμα. Πραγματικῶς, ἡ ἀλληγογραφία μου εἶνε ἕνας μέγας μαγνήτης, ὡς τὴν Σφίγγα τῶν Πάγων ὁ ὅποιος ἐνεργεῖ εἰς μεγάλην ἀπῆστασιν καὶ ἐκλείει ὅλους τοὺς φίλους μου. Δι' αὐτὸ καὶ σὺ, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν, μοῦ γράφεις τακτικά. Ἀμυδρὰ Λάμψις, ὄχι πεντάκτερον ἀλλὰ δεκάκτερον γραμματικῶς πρέπει νὰ ἐσωκλιεῖς εἰς ἕκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Ἴδε καὶ Κανονισμὸν. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σὲ ἀνασπάζονται.

Συλλυποῦμαι ἐκ καρδίας τὸν κάλλιστον καὶ ἀγαπητόν μου φίλον θησαῦ Ἄγγρ. Πινδίου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς του, ἀποθανόντος ἐν Φιλιππούπολει τῇ 20 Ὀκτωβρίου. Ὁ Θεὸς νὰ τον παραγορήσῃ καὶ νὰ τον ἐνδυναμώσῃ εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν δοκιμασίαν! Ἀγαπητὸν μου Βάδεν Πάουελ, αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν εἶνε «Παιδικὸν Πνεῦμα» διότι κανὲν ἀπὸ τὰ πρόσωπα, οὔτε ὁ Ιεροκλήφ οὔτε ὁ Ἐπαῖτης, δὲν εἶνε παιδί. Καθὼς βλέπετε, τὰ ἀνεκδοτά, τὰ ὅποια δημοσιεύω ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὸν Πνεῦμα», εἶνε πάντοτε ἐκ τοῦ παιδικοῦ κύκλου, καὶ τοιαῦτα νὰ μοῦ στέλλητε.

Ὁρασιότητὴ ἡ ἐπιστολή σας, Σανθὰ Ναυτοπούλα, καὶ εὐχαρῶμαι τοιαύτας πρῶνας ἐμπνεύσεως νὰ ἔχετε συχνά. Μόνον πληροφορίας νὰ μὴ γυρεύετε σήμερον, ποῦ τόπος! Καὶ βέβαια, Μενεξεδένια, ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῆ, πολὺ πολὺ, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὰς ἐπιτάδας ἑλῶν μας, καὶ προπάντων τῆς ἀδελφῆς σου. Αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις διὰ τὰ ψευδῶνυμα, λάβε τὴν κάλωσιν νὰ μοῦ τὰ ἐπαναλάβῃς εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, διότι σήμερον, κατὰ τὸν Ἀνανίαν, βασιλεύει ἀστοργαία.

Ὅσον διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀπόφασιν, Ἄσπλαχρον Κύμα, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παραδεχθῶ τὴν σημερινὴν γνώμην τοῦ συνεργάτου μου κ. Φαῖδωνος. Εἶμαι συμφωνοῦσάς.

Βύρωνος Ἰδέα (P.K.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκρίνω καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Γράψε μου. Ναυσικά, μοῦ ἤρσαν πολὺ αἱ χειμεριναὶ ἐντυπώσεις σου. Ὅσον διὰ τὴν πληροφρίαν, καὶ ἂν εἶχα τόπον δὲν θὰ τὴν ἐδημοσίευσά, διότι ἀνῆκει εἰς τὰς δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ. Ὁ Ἀνανίας ὁ εὐχαριστῶν πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ἐλάβα τὴν φωτογραφίαν σου, Ἰωάννη, ἡ ὅποια θὰ δημοσιευθῇ σύντομα. Ὅσον διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν μὴ δὲν σου τὴν ἔδωκα ἐγὼ, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν λυσέων σου.

Ἄ, φίλε μου Ἰωάννη Σολιάση, αὐτὸ εἶνε ποῦ λέγεις ἡ παροιμία «γύρευε φύλλους ἐπ' ἄχουρα!» Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμώμαι, μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν ἀπαντήσεων εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά, τοῖς ἐπισημοῦς ἐπισημοῦς τὴν καθέμιαν καὶ ποῖος τὴν ἀντέγραψεν ἀπὸ ἄλλον! Ἀδύνατον θὰ ἦτο καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Μέγαν Ἀλεξανδρον, ὁ ὅποιος ἐνεθυμώσῃ, ὡς λέγουσιν, τὰ ὀνόματα ἑλῶν τοῦ τῶν στρατωμάτων. Ἰωάννη Ἐδουάρδου [ΕΕ] διὰ τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν, εὐγε καὶ διὰ τὴν «Ἑλληνόπαιδα». Ὁ συνεργάτης μου κ. Σενόπουλος σ' εὐχαριστῶ ἀπελίας δι' ὅσα γράφεις διὰ τὴν γλώσσάν σου, ἡ ὅποια σοῦ φαίνεται «χαριεσσα καὶ ἀπελίας ὡς: καλαριῶν ρυαξ.»

Θέλει καὶ ρῶτημα, Ἐδέλιδες; Ἡ ἐπιστολή σας ὀρασιότητ, καὶ ὑπόσχεται ὅτι πολὺ θὰ δράσετε εἰς τὸν κύκλον μας καὶ πολὺ θὰ σας ἐκτιμῶσιν οἱ συνάδελφοί σας. Ἄν εἶχα τόπον μάλιστα, θὰ ἐδημοσίευσά τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον σχολιάζετε τὸσον ὀραία τὴν περὶ Προσωπείων καὶ Ψευδώνυμων παλαιὰν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαῖδωνος. Ἐμπρός λοιπὸν!

Παρθενὸν [Ο.Κ.Α.] δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Εἶνε δικαίωμά σου νὰ βάλῃς ἢ ὄχι καὶ τὸ ὄνομά σου εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά.

Ὁ «Ἑλληνοπαῖς». — Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸν Πέμπτον Δελτικόν, ἐκτάκτως πλοῦστον εἰς εἰςφορὰς, πλοῦσιώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέχρι τοῦτο.

Καὶ κατὰ ἄλλο. — Ἦλθε καὶ ὁ ὀκτώβριος: τὸ τέλος τοῦ ἔτους πλησιάζει. Μετ' ὀλίγου ἡμεῖς θὰ δημοσιεύσῃ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν ἄπορων, καὶ θὰ προκηρυχθῇ τὸ νέον Λαχεῖον μετὰ τὴν ἀνεγνώσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ ἔτος 1901. Ἡ προκηρυξίς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ σας εἶσῃ ἀπροσεχιστά. Ὅσοι μετὰ ἀγαπᾶτε, δεσὶ θέλετε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη ἡ φιλία μας, δεσὶ συναισθηθῆτε ὅτι τὸ κέρμα, τὸ πρῶτοντον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς του, — καὶ εἶνε τὸ μόνον ποῦ τὸ ζῆτῶ ἀπέναντι τῶν τῶσων καὶ τῶσων ποῦ προσέρω, — ὅσοι ταλοσπῆτων εἶσθε φίλοι μου ἀληθινά, πρέπει νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας ἀπὸ τώρα, νὰ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, (ἢ νὰ τα συνάψετε σιγά σιγά ὅσοι κληρώνετε ἐκ τῶν οἰκογενειῶν σας,) νὰ τα ἔχετε ἐτοιμὰ, καὶ μὲν δημοσιεύσῃ ἡ προκηρυξίς τῆς Ἀναγεώσεως, καὶ σπεύσετε νὰ καταπληρῶσῃτε μετὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν προθυμίαν, τὴν ὅποιαν δικαιώματα νάπαιται ἀπὸ κάθε καλὸν φίλον μου. Ἐπειτα ἔρχεται τὸ Ἐσπασθῆμα... ἀλλὰ θὰ τα εἰπώμεν καὶ πάλιν.

Ἀσπασμοὶ Πληροφροῖαι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαὶ Ἰσαὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κρίτου τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καρδά — ὁ Καραλάμπης Καραλάμπης (ἰδηλοῦ ὁ Καραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κόμην τῆς Βερενικῆς διὰ τὸν ἔπαινον ποῦ ἔκρινεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβεῖον τοῦ Νουταλιῶν Ἑλλήνων. — Ἡ Σίακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νουταλιῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἀπάντησίν του, ἡ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

τον παρακαλεῖ νὰ στείλῃ γρήγορα τὴν φωτογραφίαν του — ἡ Μαργαρίτα ὀρασιότητ τὴν ἑβδομάδα τῆς «Ἑλληνοπαῖς» καὶ καλὴν ἐνθύμισιν — ὁ Ἐθνικὸς Ἰμμὸς ἔχει ἀλληγογραφίαν μετὰ τὸν Κόβρον — ἡ Γαρδένια τῆς Μαργαρίτας συγχαίρει τὴν Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν διὰ τὸ Ἄρθρον Βραβεῖον, καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι τὰ Μ. Μυστικά τῆς τῆς ἐφῆλθον ἔξω: — τὸ Σαφροδὸν Νέφος ἔχει τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἀσπροποταμίτου, διότι κατὰ ἔχει νὰ τὸ γράφῃ. — ὁ Ἀσπροποταμίτης παρακαλεῖ τὸν Ἀγγεῶν τῆς Ἀγάπης νὰ τὸ φανερώσῃ τὸνομά του τώρα, καὶ θὰ θνητὸς ἐστί, καὶ δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοῦ χρόνου! (κουνίσου ἀπὸ τὸν τόπον σου!) — Ἡ Ἑλληνοπούλα συγχαίρει ὅλους τοὺς βραβεύοντας κατ' αὐτὰς — ἡ Ἰωστοπούλα εὐχαριστῶ τὸν Ζήτην διὰ τὰ κερκίκα του, καὶ πληροφορεῖ τὸν Ἑλληνοπαῖτη Ἀμερικανόπαῖτα ὅτι κατὰ πᾶσαν ἀποδεδειγμένη θάλασσά τὴν ἰδέαν τὴν διὰ τὰ Δελτάρια, διότι ἔχει ὀλίγη φασαρίαν καὶ τὰ Δελτάρια διατηροῦνται καλλίτερα — τὸ Ἄγγρον Μενεξεδένια ἀσπάζεται τὸν Τριανταφυλλέτιον Κάμπον, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν ποῦ ἐσπούδασε καὶ ἔχει τόσον μεγάλην πελατεῖαν; — ὁ Νέος Ναυτης ἀσπάζεται τὸν Ἐδουάρδον Ἰωάννη καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι πρῶτοντον τὸν γνωρίζει. — ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Νεότης» δέχεται Ἀλληγογραφίαν μετὰ τὸν ἐν Ἀμμοῦ Σύλλογον «Ἀμύλλαν» καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν του.

ΑΝΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΘΟΝΗ Ἐρωτήσεως Πληροφροῖαι.

(Ἡ λέξις 25 — 100 γραμματῶν) Εἰς ὄντινα μοῦ στείλῃ 25 — 100 γραμματῶν ἀρχαῖα τοῦ μέρους του, στέλλω 25 — 100 ἀρχαῖα Τουρκικά. Διευθύνσις: Β. Μαρούλας, Manufacture des tabacs Ottomans, Smyrne (Turquie).

Εἰκονογραφημένα Δελτάρια

(Ἐκδοτὴ δημοσίευσίς σφ. 3.) Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστομένους νὰ μοῦ στείλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ Δελτάρια διὰ τὴν συλλογὴν μου, ἔξ οἰοσθήποτε ἡλικίας, καὶ θὰ τα ἀναποδέδω δι' Ἑλληνικῶν. Διεύθυνσις: Δεσποινίδα Ταῖα, Βερκοκακίη ὁδὸς Φαλήρον 57, εἰς Ἀθήνας.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάβωσιν: ἡ Περθεσσα Καρδία μετὰ τὸν Μοῦσον τῆς Ἀσπροποταμίας, Ναυσικά μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Λεμορίαν. — ἡ Γαλλικὴ Ναυαρχίς μετὰ τὴν «Βαλεντίν Ἡλίου», Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Νουταλιῶν Ἑλλήνων. — ὁ Ἀγγεῶν τῆς Ἀγάπης μετὰ τὴν Μενεξεδένια. — ἡ Ἀεροναυτοπούλα μετὰ τὸν Μικρὸν Μηχανικόν. — ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταῖλλα μετὰ τὴν Ρωσικὴν Καραμέλλαν, Ἐρωτᾷ Ἀρθοδὲξην καὶ Μοῦσαν Θάλειαν. — ἡ Ἑλένη τῶν Ἀστυχῶν μετὰ τὸν Ἄρθρον τοῦ Νεῖλου, Βαρδαλαμπόπουλα καὶ ἔτοι μὲρσει. — ἡ Ἐρωτᾷ Καυδία μετὰ τὸ Ἐδελταῖς καὶ Ἑλευσινίαν Θεάν. — τὸ Μαγαρέτον Φέλλον μετὰ τὴν Βιλικρινὴ Φιλίαν (τὴν ὅποιαν ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται τὰς ἐν Νάξῳ δικαστικῆς τῶν). — ὁ Νουταλιῶς Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἰατροῦ τῶν Νοσητῶν, Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ Νουμφηρ τοῦ Αἰγαίου. — ἡ Ποιμενίς τοῦ Ἡλίου μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην (μετὰ τὸνομά του), Ζωηρὰν Φιλίαν καὶ Ρόδον τοῦ Ἡλίου. — ἡ Κωνσταντία μετὰ τοὺς Ὁραίους Πράγματος, Μόζαρον καὶ Ὀδυσσεῖα τῶν Ἰθακιστῶν. — ἡ Μαγαρέτη Ἑλὸν μετὰ τὸν Κόμην τ

